

Pa saj to je Videk — njen bratec. Mikica je od veselja kar zavriskala, čeprav se je tudi Vidka bala, ker je bila metuljček. Saj Videk jo bo spustil, ker je njen bratec. — Jo bo, jo bo — —. Brcala je z nožicami, migala z glavico.

»Kakšen lep metuljček, jestana!« je vzkliknil Videk. »Takega pa še nisem videl. Mamici ga nesem in atku.« Držal jo je tako močno, da jo je vse bolelo. Le z nožicami je še lahko brcala, a krilci ni mogla več ganiti.

Milo je govorila bratcu Vidku: »Bratec Videk — saj jaz sem Mikica Mokica — tvoja sestra in mamina punčka. Bratec Videk, spusti me, da bom zletela. Rožice me kličejo, metuljčki me vabijo. Bratec Videk — kaj me res ne poznaš? — Jaz sem vendar Mikica Mokica, tvoja sestra in punčka naše mame. Leteti moram še po rožicah — igrati se moram še z metuljčki. Spusti me, jaz sem sedaj metuljček in se te bojim. O, kako se te bojim in kako te imam rada.«

Toda metuljčki govorijo tako tiho, da jih ljudje ne slišijo. Videk je ni slišal in ne spoznal.

»Tega metuljčka pa ne spustim. Takega nisem še nikoli videl. To je lep.«

Strahota in grozota. Videk je držal v eni roki šivanko. Prebodel jo bo. Srček ji bo prebodel.

»Videk, Videk — saj te imam tako rada. Mokica te ima strašno rada.« je hlipala Mikica v smrtni grozi. Več ne veš, kako si mi pravljice pripovedoval — tisto o jari kači — pa o zlatem polžku — »Šivanka! — Jo je že nadaljeval. — Zaskolelo je — zbolelo — —

Mikica je zajokala, nastala je tema. V temi je zaslišala iz daljave sladek, toda neskončno žalosten glas: »Mikica Mokica — moja uboga, uboga punčka — — —«

»Mamica — pomagaj mi — — —«

V tistem trenutku se je Mikica spremenila v čebelico, pričela Vidka in odletela. —

(Dalje.)

Angel Karalijčev

Gospod Bog in štirje bratje

Iz bolgarščine prevedel Francè Bevk.

Štirje bratje so odšli po svetu, da si prislužijo denarja. Ko so hodili, hodili, so srečali nekega starca, ki je bil Gospod Bog v človeški podobi. Pozdravili so ga. Starec jim je odzdravil in jih vprašal:

»Kam, junaki?«

»Za zaslužkom gremo, očka.«

»Ako je tako, vzemite še mene s seboj, da bo večja družba.«

»Hodi z nami,« so rekli bratje in nadaljevali pot.

Hodili so in hodili — in dospeli do nekega studenca. Posedli so kraj vira, da se oddahnejo, se napili hladne vode in se zopet dvignili. Preden so odšli, se je najstarejši brat obrnil proti studencu in vzdihnil:

»O, ko bi Bog ukazal temu studencu, da bi točil vino namésto vode! Postavil bi si tu krémo, prodajal vince bogatim, a ubogim bi ga dajal zastonj.«

»Naj ti bo,« je gospod Bog dvignil roko in blagoslovil studenec. Tedaj je iz studenca priteklo gosto, črno vino. Najstarejši brat je ostal tam, si postavil krémo in začel kopičiti denar.

Ostali trije bratje s Starcem pa so šli dalje. Hodili so in hodili — dospeli na ravno polje. Sredi polja so ležale tri visoke gomile, a med gomilami sta stala dva bela topola. Drugi brat se je ozrl po gomilah in rekel:

»O, ko bi Bog tako naredil, da bi se te gomile spremenile v kupe žita, a ta topola v par volov. Preoral bi polje tod okrog, posejal žito, si napolnil shrambe in skrbel za siromake.«

»Naj ti bo,« je Starec drugič dvignil roko in blagoslovil gomile in topola. Ti so se iznenada spremenili v kupe žita in v vole. Drugi brat je ostal tam, si postavil sredi polja hišo in živel pošteno.

Starec in ostala dva brata pa so krenili dalje. Hodili so dolgo ali kratko — dospeli so do turškega pokopališča. Na spomenikih je čepela cela jata vran. Tedaj se je oglasil tretji brat:

»Ali veste, kaj mislim? Da bi Bog naredil čudež in bi se vse te vrane spremenile v čredo ovac. Ta čreda bi bila moja. Napravil bi si ovčarno in ne bi bilo siromaka, ki bi šel mimo, ne da bi ga pogostil.«

Starec je v tretje dvignil roko in blagoslovil.

»Naj ti bo,« je zašepetal in vrane so se spremenile v čredo ovac. Tudi tretji brat je ostal tam, pri čredi, in šel iskat prostor za ovčarno.

Starec in najmlajši brat sta hodila dalje. Dospela sta v neko vas. Posluhnila sta — grmeli so bobniči.

»Pojdiva, da te povedem na svatbo,« je rekel Starec.

»Pojdiva.«

Odšla sta na svatbo. Pravkar so spremljali nevesto od doma. Starec je ustavil svate in jim rekel:

»Botri in svatje, ta nevesta ni vaša, ampak naša.«

»Kako vaša?« so se zavzeli svatje.

»Naša je, ker je sojena mladeniču, ki hodi z menoj. Ako ne verjamete, da je nevesta naša, vtaknimo v zemljo dve trtni mladiki. Eno vtaknete vi, a drugo — jaz. Ako vaša mladika rodi grozdje, je pravica na vaši strani, ako bo moja dala plod — tedaj je pravica moja in boste dali dekle mojemu fantu. Ali soglašate?«

»Soglašamo,« so odgovorili botri in svatje.

Prinesli so dve trtni mladiki. Vtaknili so jih v zemljo sredi dvorišča in tedaj se je zgodilo čudo. Mladika, ki so jo vsadili svatje, je usahnila, a Starčeva je ozelenela, pognala grozdje in preden so se prav zavedeli, kaj se godi — je grozdje zazorelo. Nobene niso rekli — dekle so dali mladeniču. Starec se je poslovil od njega in izginil.

Preteklo je pet ali deset let. Gospod Bog je zopet stopil na zemljo in se namenil, da obišče štiri brate. Hotel je videti na lastne oči, ali štirje bratje res pomagajo siromakom, kakor je on ukazal. Najprej je šel h krčmarju. Potrkal je na vrata in stopil v krémo.

»Sinko,« je rekel gost, »zelo sem truden. Pot me je užejala. Daj mi čašo vina!«

»Ali imaš denar?« ga vpraša krčmar.

»Kje boš dobil denar pri takem človeku kot sem jaz! Velik siromak sem.«

»Ne dam vina brez denarja!« je vzkliknil krčmar.

»Tedaj me vsaj pusti, da prenočujem pod tvojo streho, zakaj zunaj piha mrzel veter...«

»Moja krčma ni dom za berače,« mu je krčmar segel v besedo in ga pahnil skozi vrata.

Tedaj se je Gospod Bog okrenil in rekel: »Kakor je bilo prej, naj bo zopet poslej!«

In tedaj je iz studenca namesto vina pritekla čista vodica. Krčmar se je ugriznil v ustnice.

Gospod Bog je odšel k drugemu bratu — poljedelcu! Naletel je nanj sredi skednja. A skedenj je bil okrog in okrog obdan od velikih kupov žita.

»Dajte ubogemu človeku kos kruha,« je Gospod Bog iztegnil roko. »Že dva dni nisem imel grizljaja v ustih.«

»Da mi greš svojo pot!« je srdito zakričal poljedelec. »Jaz tu ne mešam po denarju. Kdor koli se prikaže in od koder koli, vsak le pri meni išče kruha.«

Gospod Bog je napravil nekaj korakov, nato se je okrenil proti skednju poljedelca in spregovoril:

»Kakor je bilo prej, naj bo zopet poslej!«

In iznenada so se kupi žita spremenili v gomile in voli v — bele topole.

Potem se je gospod Bog ustavil pred ovčarno. Potrkal je. Psi so zalajali. Prikazal se je ovčar:

»Po kaj prihajaš, starec?«

»Prišel sem, da mi daš kos kruha in malo sira. Tujec sem, dolgo sem hodil in se zelo zlačnil.«

»Ali imaš denar?«

»Nimam.«

»Potem pa kar hodi dalje. Nič ne dam brez denarja,« je rekel ovčar in zaloputnil vrata.

»Kakor je bilo prej, naj bo zopet poslej!« je zašepetal Gospod Bog, spremenil čredo ovac v jačo vran in se napotil k najmlajšemu bratu.

Ta je živel v slamnati kolibi zunaj vasi in je bil govedar. Gospod Bog je stopil v kolibo in opazil govedarjevo ženo s tremi nedoraslimi otroki, ki so stali kraj ognja. Govedar je bil pri živini. Ko je žena zagledala tujca, je skočila, mu dala stol, da je sedel in si grel roke ob ognju.

»Kaj si dela v peč?« je vprašal gost. »Kolač? Tedaj sem ravno prav prišel. Vzemi ga iz peči, da ga pokusimo!«

»Mama, vzemi ga!« so zaprosili otroci.

Tedaj se je žena nagnila na Starčevo uho in mu pošepnila:

»Ded, to ni kolač iz moke, ampak iz kravjeka. Mi smo veliki siromaki. Kadar nam poide moka, zamesim kolač iz kravjeka, ki se peče do večera, dokler otroci ne poležejo in zaspijo. Podnevi pa jim oče prinese iz gozda gob in drobnic.«

»Vzemi kolač iz peči!« je ukazal Starec.

Žena je ubogala.

»Razlomi ga!«

Razlomila ga je in kaj je videla — kolač ni bil več iz kravjeka, ampak iz najlepše bele moke. Prišel je tudi govedar. Ko je zagledal gosta, se je razveselil, da nikoli tega. Povečerjali so. Žena je tujcu postlala ob ognju in mu rekla:

»Ti si star človek. Spi tu ob ognju, da se ogreješ, a mi bomo spali pred kolibo.«

»Kako živita?« ju je vprašal Gospod.

»Prav dobro živiva. Niti ene zlé besede si nisva rekla, odkar sva se vzela. Boga hvaliva, da naju ni pozabil. Vsega imava.«

»Tako živita tudi naprej,« je rekel Gospod Bog. »V miru in soglasju vama vse pojde po sreči. Lahko noč!«

Pospali so. Ko se je žena zjutraj prebudila, je vstala in odšla v kolibo, da vidi, kako je z gostom. Vstal je že, ležišče je bilo prazno, a ni ga bilo nikjer. Bil je že odšel. Ko je dvignila blazino, da bi pometla, se je začudila — pod blazino je ležal cel kup zlatnikov.

K. Hafner

Sirota Jerica

Tisti dan pred Vsemi sveti so ljudje hiteli na pokopališče. S seboj so nosili rože, vence in sveče, da z njimi okrase grobove svojih rajnih.

Stara Meta pa ni mogla na pokopališče. Sedela je pred svojo pečico na cesti pred mostom in pekla in prodajala kostanj. Sredi popoldneva je postalo okoli nje vse prazno. Stara Meta se je zavila v toplo ruto in se zamislila: »Stara sem in